

Той се оттегли мълчишката и слѣдъ малко врѣме излая надъ главитѣ имъ, като дѣрго овчарско куче — момитѣ испискахъ уплашенъ, а послѣ се разсмѣхъ. Тогава гидийкитѣ зехъ да го дразнятъ. Една го припѣ:

Иване, гължбъ шарени,
Иване, тънка тополо.

Смѣхове.

Друга пое:

Иване, мечка пустала,
Иване, дълги саржко!

Пакъ кискания и смѣхове. Иванъ пламнх. Той погледа съ тѣпо удивление бузаятата Стайка Чопина, която припѣ тѣй нелюбезно въздихающиятъ си кавалеръ, и отвори уста, като една боа, и зарева:

Пѣйкина леля думаше:
Пѣйке ле, моме, Пѣйке ле,
Яка та думатъ хората,
Хората, ближни комшии,
Че ми си гойна, кръвена,
Че ми си трудна, дебела
Отъ чичово си ратайче.
— Лелю ле, мила деличке.
Нека си думатъ хората,
Хората, ближни комшии, —
Азъ съмъ си гойна, кръвена,
И си съмъ трудна, дебела
Отъ бащина си бѣлия
Бѣлия и загария,
Че додѣ хлѣба умѣхъ,
По кошле грозде озобхъ,
По ведро вино испихъ...

Отъ тая кървава подигравка Стайка се засрами; бузитѣ ѝ расчървенѣхъ още по-пламенни, като, че ги вапца кърмязъ. Злобни кискания на дружитѣ ѝ ж устрелихъ въ сърцето. Нѣкои присмѣхулници съ присторна простодушностъ попитахъ: